

Jamie Raintree

Täiuslikult
ebatäiuslik

*Mõnikord peud selleks,
et end leida, teelreksima*

Jamie Raintree
Perfectly Undone
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Tiiu Sulsenberg
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2017 by Jamie Raintree
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04343418
ISBN 978-9949-82-214-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Mu abikaasale,
minu loo kangelasele

1

On asju, mida ei saa kunagi andeks anda.

See mõte läbib välguna mu selgroogu. Vihm müdistab mu pea kohal samas rütmis südamelöökidega, samal ajal kui istun söögilaua taga, mille ostsin koos mehega, keda armastan, majas, mida oleme viimased kaks aastat jaganud.

Või ikkagi saab? küsin ma endalt, vaadates teda pilguga, nagu oleks see mul viimane võimalus.

Cooper.

Ühel põlvel.

Ta siniste silmade pilk pinev, ootamas mu vastust.

Need kangekaelsed blondid juuksesalgud laubale langenud.

„Dylan?“ küsib ta.

Ma raputan pead – mitte vastuseks, vaid selguse saamiseks. See saabub.

Me ei saa alustada abielu, mis põhineb saladustel.

„Ma ei saa sulle vastata,“ sosistan ma hääl, mis ei kuulu mulle. Ta kulm vajub kortsu, olemata kindel, kas ta kuulis mind õigesti. Ma ei saa siia jääda ja vaadata, kuidas mõistmine

ta näole sigineb. Ta ei saa sundida mind sellesse liitu astuma. Ma panen rõhutatult kahvli lauale ja üritan oma sõrmed Cooperi haardest vabastada. „Anna andeks! Ma armastan sind, aga ma ei saa seda teha.“

Ta ei lase minust lahti. Tõsiasi, et ta teab, et minult ta soovitud vastust ei kuule, kuid ei taha sellegipoolest mu lahku-mist, päästab mu huulilt valla nuuksatuse.

„Cooper!“ hüüan ma, kuid tõmban end vabaks, tõusen püsti ja kõnnin läbi elutoa. Ma avan välisukse ja astun tagasi vaatamata paljajalu vihma kätte.

Torm mõjub jahmatavalt, tekitades minus elus olemise tunnet rohkem kui iial varem. Ma ei tea, mille poole sammun või mille eest põgenen, tunnen vaid märga maapinda oma taldade all, mis hoiab mind püsti ja sunnib edasi liikuma. Ma hingam kiiresti ja kevadine õhk on nii värske, et iga kord, kui välja hingam, tekib mu näo ette aurupilv. Ruttam edasi, vihm ja pisarad mu põskedel segunemas. Ma jõuan tee äärde ja vaatan, kuidas see mõlemalt poolt mu silmapiirilt kaob ning taipam, et seisan eikusagil, mul pole kuhugi minna ega mitte kellegi poole pöörduda.

Mu juuksed kleepuvad näole, pori riinetele.

Ilma et keegi mind kuuleks, küsin endalt, mida ma teen ja kuidas siia jõudsin. Kas mul pole olemas kõik, mida peaksin tahtma?

Ilma et keegi märkaks, arutlen ma, kas raiskan elu, mida Abby ei saanudki elada.

2

Kuus nädalat varem...

Ma seisan naistekliiniku ees oleva terrassi äärel ja hoian kinni külmast metallreelingust. Vaatan, kuidas oranžid päikesekiired valguvad üle kesklinna kõrghoonete, Portlandi lakka-matu tipptunniliikluse ja puude, mis imevad endasse viimast talveniiskust. Mu valge kittel lebab metalltooli seljatoel ja jahe tuuleil puudutab käsivarsi.

See on mu keskpäevane rituaal, kui esimene sats patsiente on üle vaadatud ja päevane sagin asendub haiguslugude täiendamisega. Ma pagen siia terrassile, üksildasse kohta, ja keskendun hetkele. Hingan sisse tegevusrohket vaikust ja teesklen korra päevas, et võin minna kuhugi, kus keegi ei tea mu nime, kus lihtne on lunastust leida ning tõde pole ka nii raskesti leitav.

Üks lind lendab üle mu pea, möödub mu all olevast parklast ja vaikselt väravatagusest tänavast. Mu pilk järgneb talle Willamette'i jõeni, laiale rahutu vee ribale, mis lõikab Portlandi kaheks. See piir ei tähenda linnu jaoks midagi, kuid

mina arutlen sageli, miks ehitati linn maale, mis jääb alati lahutatuks. Pole tähtis, kui vee lähedale nad kontorihooned rajavad või kui palju sildu pooli ühendab – need kaks poolt ei saa iial omavahel kokku. See linn ei saa kunagi tervikuks.

Kuid mina olen siin, kaheksandal korrusel, ning kui sulgen oma silmad ja pööran näo taeva poole, siis võin teeselda, et lendan sellest üle. Puutumatult.

„Dr Michels.“ Ma pööran end ringi ja näen Enriquet, meditsiiniõeinterni, nõjatumas vastu kliiniku avatud klaasust. Tema huumorimeel ja see, kuidas ta pruunid silmad naerata misel kissi tõmbuvad, on teinud temast ühe mu lemmikõe.

„Kas oled järgmise sünnituse vastuvõtmiseks valmis?“ küsib ta, Puerto Rico aktsent täishäälikuid madaldamas.

„Muidugi,“ ütlen ma. Võtan kitli, torkan käed varrukatesse ja järgnen talle majja.

Päikesevalgus särab läbi kliiniku kõrgete klaasseinte ja helgib koridoridest vastu – see on mesitaru, mille terrassil on vaikne sumin, sees aga äge lärm. Pärast nelja residentuuri-aastat ja üht aastat sünnitusarst-günekoloogina on see mu viies aasta siin kliinikus ja mind üllatab endiselt, kui palju patsiente me ühe päeva sisse mahutame.

Jõudnud koridori, ulatab Enrique mulle sünnitava ema kausta.

„Kaheksa sentimeetrit,“ ütleb ta. „Sünnitegevus on kestnud kuus tundi ja areneb ühtlases tempos.“

Ma lappan kiiresti proua Forresti kausta läbi, seejärel lasen lehtedel tagasi vajuda.

„Oled sa täna Vanessat näinud?“ küsin ma. Vanessa Lu on sünnitusosakonna juht ja naine, kelle e-kirjakastis on minu saatus. Vanessa nõustus mu esimese haiglapraktika juhendajaks olema, mis oli üks tosinast rõngast, millest olen pidanud

läbi hüppama, et oma uurimistööks toetusraha saada. Koht, kus katseid läbi viia, on viimane pusletükk. Kui Vanessa saab laboriruumi jaoks raha, siis saan oma taotluse lõpule viia.

„Kas keegi üldse näeb dr Lud?“ küsib mees ja ma olen sunnitud naerma. See on tõsi, sest ehkki kõik teavad, et Vanessa ei lahku haiglast peaaegu kunagi, ei ole teda iial koridoris. Ta ilmub välja nagu eikusagilt, kui midagi on vaja, ja kaob siis sama kiiresti, kui on sinuga lõpetanud. „Õdede vahel käib kihlvedu, kes ta salaarmuke on.“

„Salaarmuke?“ ütlen ma läbi summutatud naeru.

Enrique kehitab õlgu, nagu tahaks küsida: „Aga miks mitte?“ Vanessa karmi pealispinna all on kaunis naine. Seda on nii mõnigi kord öeldud ka minu kohta.

„See selgitaks, miks ta kogu aeg peidus on.“ Ta tantsitab kelmikalt oma kulme.

Me jõuame sünnituse vastuvõtu osakonda ja Enrique vajutab kellanupule. Kui teisel pool asuv õde vastab, kõneleb mees midagi hispaania keeles. Uksed avanevad nagu võluväel. Meie patsient proua Forrest on voodil, jalad tugeled, pruunid juuksed ta ümber nagu vees hõljuval merineitsil. Tema kõrval seisev naine on ilmselgelt ta õde – neil mõlemal on tumedad tedretähnid ja kassilikult rohelised silmad. Ma naeratan kahele palatis olevale õele ja lähen proua Forresti juurde. Ta silmad on keskendumisest suletud, epiduraal kaotab küll ära suurema osa valust, ent kõike see päris valutuks ei tee. Ta keskendub sellele. Mediteerib. Ma panen oma käe õrnalt ta juustele, et teada anda, et olen siin.

„Kas härra Forrest on ikka veel lähetuses?“ küsin ma vaikselt naise õe käest.

„Kolm nädalat veel,“ vastab too.

Sõrmed võtavad kinni minu omadest ja ma vaatan alla, nähes, kuidas proua Forrest mulle pisarsilmil otsa vaatab. Ma pigistan ta kätt.

„Me saame sellega hakkama,“ ütlen ma.

Naine noogutab ja ma silitan veel kord ta juukseid, enne kui oma kohale lähen.

„Kuidas meil läheb?“ küsin ma ühelt õelt, kes proua Forresti olukorda jälgib.

„Kümme sentimeetrit,“ vastab õde. „Ta on valmis.“

Enrique tuleb operatsioonirüüga mu kõrvale ja ma võtan kitli seljast, et käed selle rüü varrukatesse torgata. Ta tõmbab mulle kummikindad kätte, samal ajal kui õed mu ümber askeldavad, pakkides lahti instrumente, sättides valgust ja valmistudes uueks eluks, mis sellesse ruumi saabub. Ma istun ja vaatan proua Forresti sünnituse edenemise üle. Kui sagimine lõppeb ja kõik on oma kohal, tõstan naeratades pilgu ja ütlen: „On aeg!“

Proua Forrest noogutab ja hakkab kõrvulukustava kriis-kega pressima.

Tund aega hiljem, kui olen ilmale aidanud terve punapäise plikatirtsu, toob Enrique mulle tassitäie haigla kõige kangemat kohvi ja ma joon seda kiirabiukse taga, samal ajal kui tema suitsetab – see on meie väike võidutähistamine.

„Sa oled seal alati nii rahulik,“ sõnab Enrique mahvide vahel. „Rahulik. Kannatlik. Tasakaalukas,“ mõtiskleb ta peaaegu endamisi.

Neelan alla kohvisette ja viskan topsi lähedal asuvasse prügikasti.

„Ma pean seda olema,“ vastan ma. „Asjad lähevad untsu, kui sellega on seotud tunded. Ma järgin protseduuri, teen, mida vaja, ja kõigi elu on väljaspool ohtu.“ Õppisin residen-

tuuri ajal paari arsti käe all, kes olid sünnitustoas hajevil, ning tajusin, et patsiendid ei usaldanud neid täielikult. Kui hakkasin ise sünnitusi vastu võtma, märkasin juba lühikese aja jooksul erinevusi kontakti saamises patsiendiga.

„Sõna otseses mõttes.“

Ma turtsatan naerust.

Hiljem kõnnin ma läbi koridori tagasi kliinikusse, näol võidurõõmus naeratus, olles joobnud järjekordsest edukast sünnituse vastuvõtmisest. Ma ei suuda ette kujutada, et sellest väsiks.

Kui läbi uste kliinikusse sisenen, ootab mind Vanessa, hoides rinnal üht kausta. Mu hing jääb kinni nagu iga kord, kui ta viimasel ajal minuga nelja silma all rääkida tahab, ja ma arutlen, kas täna on see päev, mil avastan, et kõik, mille nimel olen töötanud, hakkab lõpuks vilja kandma.

„Kas saame rääkida?“ küsib ta.

Ma noogutan.

Kui Vanessa kabinetti siseneme, sulgeb ta minu järel ukse ja tuhiseb siis ümber oma kirjutuslaua. Ta istub oma tooli servale, kuid ei paku mulle istet. Ta on piisavalt lakooniline, et külalistele mõeldud toolid kasutuks muuta.

„Sa said sellega hakkama,“ ütleb ta. „Oled kliiniku graafikus.“

Ma tegin seda. Sain võimaluse lunastuseks.

Pärast pikka ootusärevat vaikust meenutan endale, et pean hingama. Ma katan oma suu käega, olemata kindel, millist emotsiooni väljendan. Ma ei tea isegi, mis tunne mind rinnust nukunäitleja kombel nõorist sikutab, nagu üritaks mind õigesse suunda juhatada. Mu paigale naelutatud jalad hoivad mind maa peal.